

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 441-6501

Ügyszám: FRPS /349/2011/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

286/2011. (X. 5.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) **panaszos**¹ 2011. június 17-én előterjesztett **panaszát** a 2011. október 5-én megtartott zárt ülésén hozott döntése alapján

á t t e s z i

az intézkedést foganatosító szerv – a Készenléti Rendőrség – vezetőjéhez.

A vizsgált ügyben alapjogot csekély mértékben sértő intézkedésre került sor.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

I.

1) A panaszos 2011. június 16-i keltezéssel, 2011. június 17-én, postai úton terjesztette elő beadványát, amelyben előadta, hogy 2011. április 3-án a Készenléti Rendőrség parkolási vétség elkövetése miatt szabálysértési eljárást indított ellene. A panaszos beadványában két szempontból kifogásolta a helyszíni bírságot kiszabó rendőrök intézkedését: egy részről elmondása szerint a rendőrök aránytalanul keményen, „ijesztő módon” intézkedtek, másrészt meggyőződése szerint a felelősségre vonás alapjául szolgáló parkolási szabálysértést el sem követte.

2) A panaszos a 2011. augusztus 8-án előterjesztett panasz-kiegészítésben előadta, hogy amikor az igazoltatást végző rendőrökkel közölte álláspontját, miszerint jogtalanul kívánják megbírságot – hiszen korábban a Közterület Felügyelet munkatársai tájékoztatták arról, hogy az intézkedés helyszínén szabályosan várakozhat – a rendőrök fenyegető hangnemben reagáltak észrevételeire. Elmondása szerint a rendőrök nem az ügy minőségének és

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

súlyosságának megfelelően jártak el. Aránytalan erélyességgel, „a határozottságot az erőszakossággal összekeverve” tudtára adták, hogy ha a helyszíni bírságról szóló papírt nem írja alá, akkor ötvenezer, ha aláírja, csak ötezer forintba büntetik meg és úgy bántak vele, „mint egy bűnözővel”. A panaszos a Testülethez fordulás lehetőségéről később, a Készenléti Rendőrség munkatársától értesült. Postai úton panaszt terjesztett elő a Készenléti Rendőrséghez is, azonban több levélváltás ellenére sem vizsgálták az intézkedés jogosságát, csak a következményeit.

II.

A Testület a tényállás tisztázása érdekében megkereséssel fordult a rendőrséghez. A rendelkezésre bocsátott dokumentumokból az alábbiak állapíthatók meg.

1) A Készenléti Rendőrség által 2011. augusztus 7-én írott és a Testülethez az Országos Rendőr-főkapitányság Ellenőrzési Szolgálatától megküldött összefoglaló jelentés szerint a szolgálatban lévő rendőrjárőrök észlelték, hogy az Sz. tér közelében, a Budapesti Közlekedési Vállalat által használt autóbusz parkolót a K. körút felől a Sz. fasor irányába visszaforduló egyirányú úttól elválasztó járdaszigeten parkol egy személygépkocsi, baloldali kerekeivel az úttesten állva. Mivel a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 13. §, és a Rendőrség Szolgálati Szabályzatáról szóló 62/2007. (XII. 23.) IRM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 3. § alapján a rendőröket szabálysértés észlelése esetén intézkedési kötelezettség terheli, a szolgálatban lévő r. törzsőrmesterek a közúti közlekedési szabályok kisebb fokú megsértése miatt intézkedés alá vonták az időközben a helyszínre érkezett panaszost (a gépjármű tulajdonosát). A jelentés szerint az intézkedő rendőrök a panaszost az Rtv. 20. §-ban meghatározott módon köszöntötték, és felvilágosították az intézkedés körülményeiről. Az Rtv. 29. § (1) alapján igazolásra szólították fel a panaszost, majd az egyik járőr közölte vele, hogy közlekedési szabálysértést követett el azzal, hogy felhajtott a járdaszigetre, illetve ott várakozott járművével.

A közúti közlekedés szabályairól szóló 1/1975. (II.5.) KPM-BM együttes rendelet (a továbbiakban: KRESZ) az úttal kapcsolatos fogalmakat meghatározó, 1. számú függelékének i) pontja úgy rendelkezik, hogy a járdasziget: „az útnak az úttesten lévő, attól kiemelt szegéllyel elválasztott és körülhatárolt – a jármű forgalom elől elzárt, a gyalogosok védelmére, vagy a járműforgalom irányítására szolgáló – része”. A jogszabály rendelkezését figyelembe véve a panaszos cselekményével kimerítette az egyes szabálysértésekről szóló 218/1999. (XII. 28.) Korm. Rendelet 54. §-ban foglalt közúti közlekedési szabályok kisebb fokú megsértésének tényállását. Ezt követően került sor a 6000 Ft helyszíni bírság kiszabására. A járőrök tájékoztatták a panaszost, hogy a helyszíni bírságot nem köteles elfogadni, de amennyiben így tesz, szabálysértési feljelentéssel fognak élni vele szemben. Kitér továbbá az összefoglaló jelentés arra is, hogy a rendőrök a panaszost az Rtv. 92. § és 93. § szerinti jogorvoslati lehetőségekről is tájékoztatták. Az intézkedő rendőrök az intézkedés hangnemével kapcsolatban azt jelentették, hogy az mindvégig kulturált volt, semmivel sem fenyegették az intézkedés alá vontat. Megjegyezték ugyanakkor, hogy a panaszos arrogáns, lekezelő magatartást tanúsított velük szemben.

2) A Készenléti Rendőrséghez 2011. április 10-én eljuttatott levelében a panaszos előadta, hogy mikor az intézkedő rendőrtől az intézkedés okairól érdeklődött, „homályos, magyarázkodó nyilatkozatot” kapott válaszul, amit ő nem fogadott el megfelelő indoklasként – azonban mivel az intézkedő rendőr igen tiszteletlen hangnemben („megnézheti magát,

papa”) értésére adta, hogy ha a csekket nem fogadja el, feljeleni, végül mégis helyszíni bírság kiszabására került sor. A panaszos kifogásolja még, hogy sem az intézkedő rendőrök nevét, sem beosztásukat vagy azonosító számukat nem tudja, mivel az intézkedést rögzítő irat részére kiadott másolata teljesen olvashatatlan. Beadványában a panaszos az intézkedés kivizsgálására és büntetése elengedésére kérte a Készenléti Rendőrség parancsnokát.

3) A panaszos 2011. május 8-án ismételt levélben fordult a Készenléti Rendőrség vezetőjéhez, amely 2011. április 10-én kelt leveléhez képest annyi többletinformációt tartalmaz, hogy megilletődöttségében és értetlenségében, megfélemlítés alatt írta alá a helyszíni bírság kiszabásáról szóló nyomtatványt.

4) A panaszos beadványaira mind a két alkalommal, 2011. április 26-ai és május 20-ai keltezéssel, megfogalmazását tekintve is pontosan ugyanazt a választ kapta a Készenléti Rendőrség parancsnokától: ha a szabálysértés elkövetője a helyszíni bírságolás tényét, valamint a helyszíni bírság összegét tudomásul veszi, akkor a jogkövetkezményekről szóló tájékoztatás megtörténte után a bírságolás ellen jogorvoslatnak helye nincs. A válaszként küldött tájékoztató levelek szerint a tudomásul vétel megtörténtét a panaszos által a helyszínen kitöltött nyomtatvány aláírása igazolja. Arra hivatkozással, hogy a kérelemben foglaltak teljesítésének jogszabályi akadálya van, a panaszos által benyújtott kérelmekről hivatalos döntés nem született, csupán levélben értesítették a Készenléti Rendőrség álláspontjáról. Annak ellenére, hogy a panaszos beadványaiban az intézkedés módját és jogalapját egyaránt kifogásolta, mivel a Készenléti Rendőrség az intézkedés jogalapját igazoltnak látta, a foganatosítás módjának vizsgálatától is eltekintett.

5) 2011. június 3-ai keltezéssel a Készenléti Rendőrség Bevetési Osztályának vezetője hivatalos feljegyzést készített arról, hogy aznap az általa megadott telefonszámon megkereste a panaszos, és tájékoztatást kért azzal kapcsolatban, hogy milyen további fórumhoz fordulhat a rendőri intézkedéssel kapcsolatos kérdéseivel, amennyiben a részére megküldött tájékoztatókkal nem ért egyet. Az osztályvezető tájékoztatta a panaszost a Testülethez fordulás lehetőségéről, valamint rendelkezésére bocsátotta a Testület elérhetőségeit is.

6) Az intézkedés napján a Készenléti Rendőrség nyomtatványt állított ki a helyszíni bírság kiszabásáról. A nyomtatványon a panaszos személyi adatai mellett szerepel az elkövetés helye és ideje, a tényállás rövid leírása, a kiszabott bírság összege, valamint a panaszos aláírása is.

III.

A fentiek alapján tehát a panaszos sérelmezte egyrészt a rendőrök indokolatlanul kemény és számára ijesztő fellépését, másrészt vitatta a terhére rótt szabálysértés elkövetését. A Testületnek azon panaszosi felvetés kapcsán, miszerint nem követett el szabálysértést és kéri a bírság „törlését” – elsődlegesen a hatáskörét kellett vizsgálnia.

Az Rtv. 92. § (1) bekezdése alapján a Testület hatáskörébe kizárólag azon rendőri intézkedések és mulasztások tartoznak, melyek az Rtv. IV., V. és VI. fejezetének alkalmazásával összefüggésben merülnek fel. Ennek megfelelően a Testületnek

– a rendőri feladatok és utasítások teljesítésének kötelezettsége, azok megsértése vagy annak elmulasztása (különösen: intézkedési kötelezettség, arányosság, azonosíthatóság, segítségnyújtási kötelezettség stb.),

– a rendőri intézkedés vagy annak elmulasztása, illetőleg törvényessége (különösen: igazoltatás, ruházat- csomag- jármű-átvizsgálás, elfogás, előállítás, idegenrendészeti intézkedés, intézkedés magánlakásban, közlekedésrendészeti intézkedés stb.),

– a kényszerítő eszköz alkalmazása és törvényessége (különösen: testi kényszer, bilincs, vegyi eszköz, sokkoló, rendőrbot, útzár, lőfegyverhasználat, csapaterő alkalmazása, tömegosztatás stb.),

esetén van lehetősége eljárni és az adott intézkedést vagy cselekményt vizsgálni, abból a szempontból, hogy történt-e alapjogi sérelem.

A Testület ezzel kapcsolatban rámutat, hogy a fenti, hatásköri rendelkezések alapján – mivel a Testület nem szabálysértési hatóság – nincs lehetősége annak vizsgálatára és elbírálására, hogy a rendőrség megalapozottan döntött-e arról, hogy a panaszos terhére megállapítja a szabálysértés elkövetését (a közúti közlekedési szabályok kisebb fokú megsértése miatt), mivel ez a szabálysértési eljárás sajátlagos eljárási és jogorvoslati rendszerébe tartozó kérdés.

IV.

A Testületnek értékelnie kellett a panasz határidőben való előterjesztésének a kérdését is. Az Rtv. 93. §-ának (1) bekezdése szerint ugyanis: „A Testülethez a panaszt az intézkedéstől, ha pedig a panasz előterjesztője az őt ért jogsérelemtől később szerzett tudomást, ettől az időponttól számított nyolc napon belül lehet előterjeszteni”. Az Rtv. 93/B. §-ának (2) bekezdése pedig – a rendőrségnél előterjesztett panaszokról – úgy rendelkezik, hogy: „A panaszt az intézkedést követő harminc napon belül lehet előterjeszteni és a beérkezéstől, illetve az áttételtől számított harminc napon belül kell elbírálni”.

A panaszos a Testület kérdésére válaszolva elmondta, hogy a rendőri intézkedés során nem tájékoztatták panaszjogáról, arról csak később, 2011. június 3-án szerzett tudomást a Készenléti Rendőrség Bevetési Osztályának vezetőjével folytatott telefonbeszélgetése során. A Testület álláspontja szerint a panaszos elmondását támasztja alá, hogy az április 3-án történt intézkedést követően a legelső írásbeli beadványát 2011. április 10-i keltezéssel és április 18-i érkeztetéssel (tehát bizonyosan az intézkedést követő 30 napon belül) terjesztette elő a Készenléti Rendőrséghez. Ezután a rendőrség április 26-i tájékoztató válaszlevelére május 8-i keltezéssel és május 16-i érkeztetéssel újabb beadványt tett. Erre a rendőrség május 20-i keltezéssel újabb, az előzővel lényegileg azonos tartalmú válaszlevelet intézett a panaszoshoz. A panaszos erre válaszul június 3-án telefonon érdeklődött és – a Készenléti Rendőrség Osztályvezetőjének hivatalos feljegyzése szerint – ekkor kapott felvilágosítást arról, hogy ha további jogorvoslati lehetőséget keres, akkor a Testülethez is fordulhat.

Az összefoglaló jelentés szerint a rendőrök a panaszost az Rtv. 92. § és 93. § szerinti jogorvoslati lehetőségeiről tájékoztatták.

A Testület álláspontja szerint a panaszos – két írásbeli panaszbeadvány megküldését követően – nyilvánvalóan nem érdeklődött volna a Készenléti Rendőrségnél panasztételi lehetőségei iránt, amennyiben az intézkedés során panaszjogáról megfelelő tájékoztatást kap, ezért a Testület a panaszos állítását fogadta el, és úgy foglalt állást, hogy a panaszos nem kapott a panaszjogról megfelelő és teljes körű tájékoztatást. A panaszos – a rendőrség által is dokumentáltan – csak a június 3-i telefonon történt érdeklődését követően szerzett tudomást a Testülethez való fordulás lehetőségéről, de – a hivatalos feljegyzés szerint – még ekkor sem világosították fel arról, hogy a Testülethez a panaszt 8 napon belül lehet előterjeszteni. **A Testület erre figyelemmel a panaszt befogadta és annak érdemi elbírálása mellett döntött.**

V.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrség által rendelkezésre bocsátott dokumentumok alapján tehát vizsgálta, hogy a rendőrök a szolgálati fellépés módjára vonatkozó szabályoknak eleget tettek-e, megfelelő hangnemben beszéltek-e a panaszossal, valamint azt, hogy fellépésük a panaszos számára megfélemlítő lehetett-e.

A Testület megállapította, hogy a rendőri fellépés érintette a panaszosnak a Magyar Köztársaság Alkotmányáról szóló 1949. évi XX. törvény (a továbbiakban: Alkotmány) 2. §-ának (1) bekezdésében foglalt jogállamiság elvéből levezethető tisztességes eljáráshoz való alapvető jogát; az 54. § (1) bekezdésében írt emberi méltóságát, valamint az Alkotmány 57. § (5) bekezdésében írt jogorvoslathoz való jogát – az alábbiak szerint.

1) A konkrét ügyben a rendőrség intézkedési kötelezettségével összefüggésben a Testület az alábbiakra hívja fel a figyelmet.

Az Rtv. 13. § (1) bekezdése szerint: „A rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve illet a tudomására hoznak”. A Szolgálati Szabályzat 3. § (1) bekezdése szerint: „Bűncselekmény vagy szabálysértés észlelése, valamint a közbiztonságot, a közrendet, az államhatár rendjét, a polgárok személyét vagy javait sértő vagy fenyegető veszélyhelyzet esetén, illetőleg ha illet hoznak tudomására, a rendőrt intézkedési kötelezettség terheli”.

A Testület utal töretlen gyakorlatára, miszerint a szabálysértési tényállásszerűséget kizárólag a rendőri intézkedés jogalapja szempontjából vizsgálja. Az Rtv.-ben rögzített hatásköri szabályok szerint ugyanis nem veheti át a szabálysértési hatóság szerepét, azonban ha nem végezné el a rendőri intézkedés alapjául szolgáló cselekmény értékelését – akkor, amikor annak jogalapjaként szabálysértés gyanújára hivatkozik a rendőrség –, az alapjog-korlátozás vizsgálata üresedne ki. A fentiek alapján a Testület azt vizsgálta, hogy az adott intézkedéshez szükséges gyanú foka fennállt-e.

A panaszolt esetben a rendőrség észlelte, hogy a panaszos gépkocsijával olyan helyen várakozik, ahol – rendőrségi álláspont szerint – az a jogszabályba (KRESZ) ütközik. **Mivel a panaszos a beadványában maga is elismerte, hogy valóban ott várakozott, a Testület megállapította, hogy az adott intézkedéshez szükséges gyanú foka fennállt, ami a rendőrség oldalán intézkedési kötelezettséget keletkeztetett.**

2) A panaszos kifogásolta, hogy az intézkedés okáról, céljáról csak homályos, számára nem egyértelmű nyilatkozatokat kapott a helyszínen intézkedő rendőröktől. Ezzel szemben a rendőri jelentés szerint az intézkedő rendőrök a panaszost az Rtv. 20. §-ában meghatározott módon köszöntötték és felvilágosították az intézkedés körülményeiről. Majd az Rtv. 29. § (1) bekezdése alapján igazolásra szólították fel a panaszost és az egyik járőr közölte vele, hogy közlekedési szabálysértést követett el azzal, hogy felhajtott a járdaszigetre, illetve ott várakozott járművével.

Az Rtv. 20. §-ának (2) bekezdése szerint: „A rendőr az intézkedés megkezdése előtt - ha az a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, az intézkedés befejezésekor - köteles nevét, azonosító számát, valamint az intézkedés tényét és célját szóban közölni”.

A Testület a panaszos és a rendőrség állításai között meghúzódo ellenmondást – egyéb bizonyítási eszközök hiányában – nem tudta feloldani, így a panasznak ebben a részében, a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő joga kapcsán nem állapított meg alapjogsérelmet.

3) A panaszos kifogásolta, hogy a rendőrök számára megfélemlítő, ijesztő módon intézkedtek vele szemben, illetőleg tiszteletlenek voltak („megnézheti magát, papa...”). Ezen panaszosi állításokat a rendőrök jelentésükben kategorikusan cáfolták. Az intézkedő rendőrök az intézkedés hangnemével kapcsolatban azt jelentették, hogy az mindvégig kulturált volt, semmivel sem fenyegették az intézkedés alá vontat. Megjegyezték ugyanakkor, hogy a panaszos arrogáns, lekezelő magatartást tanúsított velük szemben.

Az Rtv. 2. § második mondata szerint a rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait. A rendőri hivatást választóktól, főleg az Rtv.-ben is szereplő szolgálati feladatok ellátása során – ezen belül is első sorban akkor, amikor intézkedés közben az állampolgárokkal közvetlen kapcsolatba kerül – más állampolgárokénál magasabb erkölcsi tartás, fokozottabb türelem és tolerancia, körültekintő és mások számára példaértékű viselkedés várható el. Mindez adódik az Rtv. azon rendelkezéseiből, amelyek kiemelkedő közhatalmi jogosítványokkal ruházzák fel a rendőröket, az államszervezetben belül kitüntetett pozícióba helyezve őket. Ezzel összhangban ugyanis az Rtv. és a Szolgálati Szabályzat szigorúbb követelményeket is támaszt velük szemben, és az ezeknek való megfelelést maradéktalanul megköveteli, a számonkérhetőség lehetőségeit is megteremtve.

Tekintettel arra, hogy a Testületnek nem állt rendelkezésére további bizonyíték, amely a fenti ellentmondást bármelyik fél javára feloldhatta volna, a Testület úgy foglalt állást, hogy a panaszos emberi méltóságának sérelme nem megállapítható.

4) A panaszosnak ugyancsak lényeges kifogása volt, hogy a helyszíni bírságolásról kiállított nyomtatvány másodpéldánya olvashatatlan volt, arról nem volt beazonosítható a dátum, az intézkedő rendőrök neve, rangja és száma, de azt sem tudta beazonosítani, hogy milyen címszó alatt büntették meg.

A helyszíni bírságolás részletes szabályairól szóló 10/2000. (II. 23.) BM rendelet 1.sz. Melléklete rögzíti a nyomtatvány tartalmát, egyúttal a rendelet 3.§ (1) bekezdés a) pontja írja elő a nyomtatvány használatát. A (2) bekezdés szerint „a hatóság tagja a nyomtatványt a helyszínen 3 példányban tölti ki”. A (3) bekezdés pedig előírja, hogy „a hatóság tagja a

nyomtatvány egyik másolati példányát a fizetési számlára történő készpénzbefizetésre vonatkozó szelvényrésszel (cskkkszelvény) együtt az elkövetőnek átadja”. A Nyomtatvány az elkövető adatain túl tartalmazza az elkövetés helyét, idejét, valamint az elkövetett szabálysértés tényállásának rövid leírását és minősítését.

A Testület korábban, már több ügyben is találkozott hasonló állampolgári panasszal és megállapította, hogy nyilvánvalóan sérti a jogbiztonságot és a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő jogát, ha a vele szemben alkalmazott szankcióval kapcsolatban nem kapja meg a jogszabályban előírt igazolást, illetve azt gyakorlatilag megkapja, de az alkalmatlan arra, hogy a funkcióját betöltsse, és megfelelően informálja az állampolgárt. A helyszíni bírságolás egy olyan eljárás, amikor a hatóság az állampolgár felelősségéről és a szankcióról azonnal dönt, ha azt az állampolgár is elfogadja. Maga a nyomtatvány egy közokirat, amivel kapcsolatban a jogsérelem mindenképp felvethető, ha az nem olvashatóan tartalmaz adatokat.

A Testület a panaszt ebben a vonatkozásban megalapozottnak találta és megállapította a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő jogának a csekély súlyú sérelmét.

5) A Testület végül vizsgálta, hogy a panaszos 2011. április 10-én, valamint 2011. május 8-án kelt, a Készenléti Rendőrség vezetőjének címzett levelei nyomán megfelelően járt-e el a rendőrség.

A Testület áttekintette a panaszos beadványait, és azt állapította meg, hogy a panaszos első (2011. április 10-i keltezésű) beadványa meglehetősen kétértelmű, mivel keverednek benne az intézkedést sérelmező és a szabálysértés elkövetését vitató elemek. Látható azonban, hogy a panaszos már ebben a beadványban is utal arra, hogy az intézkedő rendőrök „nevét, rangját, számát nem tudja meghatározni, mivel a másolat olvashatatlan”, az intézkedés céljával kapcsolatban a rendőröktől „homályos, magyarázkodó nyilatkozatot” kapott, valamint állítólag elhangzott vele szemben olyan kijelentés is, hogy: „ha csekélyt nem fogadja el, megnézheti magát papa, mert feljelentem...”.

Az idézett panaszosi megjegyzések egyértelműen arra utalnak, hogy a panaszos magának az intézkedésnek is több elemét sérelmezte (azonosítási kötelezettség, az intézkedés tényének és céljának megfelelő közlése, a hangnem). De ha ebből a panaszosi levélből még nem is volt teljesen egyértelmű, hogy az előterjesztett beadvány az Rtv. szerinti panasz, úgy a második (2011. május 8-i) levél már egyértelműen úgy fogalmaz, hogy ha a panaszos előző levele „félreérthető volt”, akkor megpróbálja a „panaszát” még egyszer előadni. Ebben – fenntartva a korábbi kifogásokat – már az intézkedés arányosságát is megkérdőjelezi.

A Testület a panasznak erről a részéről úgy foglalt állást, hogy a rendőrség (ha az első beadványból még nem is tűnt ki egyértelműen a panaszos szándéka) a két beadvány együttes olvasata alapján elmulasztotta megindítani az ügyben a panaszeljárást. A Testület ezzel összefüggésben megállapította, hogy a rendőrség mulasztása sértette a panaszos jogorvoslathoz való jogát (panaszjogát). A Testület a jogsérelmet – az eset összes körülményei alapján – csekély súlyúnak értékelte; figyelemmel részben arra is, hogy a rendőrség a panaszosnak mindkét esetben, legalább tájékoztató levélben válaszolt, illetőleg végül a panaszosnak megadta – ha nem is teljes körben, de – a megfelelő tájékoztatást a Testülethez fordulás lehetőségéről, így a panasz eljárás végül lefolyhatott.

VI.

A Testület megállapításai szerint a vizsgált ügyben a panaszossal szemben alapvető jogot csekély mértékben sértő intézkedés történt, így az Rtv. 93. § (2) bekezdésének első fordulata alapján a Testület a panaszt az intézkedést foganatosító szerv vezetőjéhez tett át.

Budapest, 2011. október 5.

Dr. Juhász Imre
elnök

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

Dr. Féja András
előadó testületi tag

Dr. Kádár András Kristóf
testületi tag

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET